

komme i de børnehaver, kan trækkes ud. Det vil altså sige, at i stedet for at bruge penge på børnene og deres hverdag skal profitten kunne trækkes ud til private firmaer.

Kigger vi så endelig på det tredje lovforslag, der også er til behandling i dag, nemlig L 26, vil man se, at regeringen og Dansk Folkeparti ønsker at indføre private madordninger i børnehaverne, madordninger, som kommer til at gælde for de børn, hvis forældre har råd til at betale, og dermed potentielt ikke for alle børn.

Det er sådan set derfor, at jeg ønsker også ved tredjebehandlingen i dag at sige, hvorfor vi fra Socialdemokratiets side selvfølgelig ikke kan stemme for det her lovforslag.

Vi har i Danmark en stærk tradition på daginstitutionsområdet for både at have offentlige, gode daginstitutioner og have selvejende daginstitutioner. Det betyder, at der er noget at vælge imellem for forældrene, og det betyder, at vi kan sikre, at alle vores børn får en god start på livet.

Det her lovforslag lægger for første gang i vores historie op til, at et eventuelt overskud i en børnehave må trækkes ud og altså gå til de private investorer, der er i børnehaven, i stedet for at bruge pengene på det, som pengene selvfølgelig skal bruges på, nemlig vores børn og deres udvikling. Samtidig lægger forslaget altså op til, at der ikke er nogen øvre grænse for, hvad de her nye private børnehaver må have lov til at bede forældrene om at betale.

Jeg siger bare i al stilfærdighed, at vi ikke vil være med til at bidrage til en yderligere opsplittning af det her samfund, og vi ønsker ikke en situation, hvor private børnehaver med private investorer skal tjene penge på vores børn. Det er samtidig skruet sammen på en sådan måde, at forældrene kan vælge at betale så meget, som de vil, for de børnehaver og dermed potentielt sikre sig, at børn fra dårligere stillede familier, børn, der af forskellige årsager måtte være svært stillet i livet, ikke går i den børnehave, hvor ens egne børn går.

Det her forslag er i al sin enkelthed usympatisk. Det strider grundlæggende mod den meget, meget flotte tradition, vi har i Danmark, for at behandle vores børn ens, for at sikre, at vores børn kan vokse op under nogenlunde samme vilkår, i hvert fald hvad angår den del af hverdagen, de tilbringer enten i en daginstitution eller i en skole.

Det er en forkert vej at gå, hvis det, vi vil, er at bryde den negative sociale arv og fremme inte-

grationen i Danmark. Det er derfor, vi stemmer nej.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Så er det hr. Villy Søvnald som ordfører.

Villy Søvnald (SF):

Det er en meget principiel debat, vi står over for nu. Det er et forslag, der helt grundlæggende betyder et brud på det, man kunne kalde grundprincipperne i dansk socialpolitik, vi står over for.

Man kan spørge: Hvorfor er det her ønske om private virksomheder, det, man i Norge kalder børnehavebaroner, for der har man nemlig tilstanden, kommet? Er det sådan et udtryk for et forældreønske om, at sådan noget vil man gerne have? Nej. Er det et udtryk for, at de, der arbejder på området, har et ønske om at få nye muligheder? Nej.

Det her er alene blomstret i nogle ideologiske hjerner formentlig især hos Venstre og De Konservative. I første omgang var Dansk Folkeparti ikke med, men man har så fået lidt småindrømmelser som sædvanlig, og så deltager man nu i den største ændring af dansk socialpolitik nogen sinde.

Vi har aldrig før haft børnehaver, hvor man kunne tage penge ud. Vi har haft private børnehaver i form af selvejende institutioner, og det er gået fint. Men nu er planen, at vi ligesom svinebaroner og andre, der tjener store penge, også skal lave børnebaroner, så man kan tjene penge på børn. Der skal kunne tages store penge ud af daginstitutionerne. Det er den ene store ændring.

Kl. 15.05

Den anden store ændring er, at man nu fjerner loftet over forældrebetalingen for daginstitutionspadser. Det er ikke så lang tid siden, at Folketinget her havde en diskussion, der drejede sig om, at taksterne var blevet alt for høje på daginstitutionerne. Det var den daværende konservative familieminister, der var optaget af det. Nu kvitterer man så sammen med regeringspartierne og sammen med Dansk Folkeparti ved at fjerne det loft, som er beskyttelsen mod, at priserne bare kan blive ved at stige.

Hvis man tager ud og kigger på erfaringerne rundtomkring, er der nogle solide erfaringer fra Norge, hvor næsten halvdelen af sektoren er privat. Derfor ved vi faktisk nogle ting om, hvad der sker, når man laver det her. Hvad er så erfaringerne fra Norge? Den ene er, at de private in-